

Opica a krokodíl

Kedysi dávno boli opica a krokodíl najlepší kamaráti. Celý čas sa spolu zabávali. Keď boli hladní, opica vyliezla na strom a krokodílovi hodila najchutnejšie ovocie. Ale jedného dňa sa krokodíl rozhodol, že by najradšej zjedol srdce opice, a ukul plán.

Obrátil sa na svoju kamarátku a povedal: „Stále mám pocit, že som tu tvojím hosťom. Chcel by som ti odplatiť tvoju službu. Čo povieš na obed u mňa?“

Opica chcela prijať pozvanie, ale bol v tom háčik: „Ako sa tam dostanem? Žiješ na ostrove uprostred rieky a ja neviem plávať!“

„Odnesiem ťa na chrbte!“ povedal krokodíl.

Opica sa vyštverala krokodílovi na chrbát a on rýchlo plával k ostrovu. Boli uprostred rieky, keď krokodíl začal srdcervúco nariekať.

„Čo sa deje, kamarát?“ opýtala sa opica.

Krokodíl povedal: „Môj syn je veľmi chorý a doktor vraví, že ak mu nedonesiem srdce opice, zomrie. Pomohla by si nám a dala mu kúsok tvojho srdca?“

Opica si uvedomila, že krokodíl si vymýšľa, aby ju dostal, a povedala: „Samozrejme, no odišli sme tak narychlo, že som si srdce nechala doma! Vráťme sa preň!“

Krokodíl plával s opicou naspäť k brehu. Tam sa opica vyšplhala na strom, a keď bola v bezpečí, začala si pospevovať:

„Kedysi som mala za kamaráta klamárskeho krokodíla. No keď chcem ešte žiť, aby som mohla rozprávať tento príbeh, po zemi už nikdy nemôžem chodiť.“

Sklamaný a hladný krokodíl sa vrátil domov, no nevzdal sa myšlienky zjesť srdce opice. Čakal na lúke, kde si opica rada zdriemla, a chcel ju v spánku schmatnúť do svojej mocnej tlamy.

No opica bola vcelku rozumná. Prišla na lúku a našla si vyvýšený kus zeme, odkiaľ mala výhľad na celé okolie. Keď videla, že sa v tráve niečo hýbe, povedala: „Moje milé pole, neschováva sa tam v tráve ten zradca krokodíl? Ak je vzduch čistý, zakrič: u-u!“

Krokodíl dúfal, že opicu prekabáti a presvedčí ju, že v poli nikto nie je. Preto zvolal: „U-u!“

Opica prepukla v burácajúci smiech a utiekla. Krokodíl zostal sám s prázdny brucho. Tak sa skončilo ich kamarátstvo!